20/06/2012 - ලංකාදීප

පවතින දේශපාලනය බිහිකරන සරදියෙල් චරිත - මිලින්ද මොරගොඩ

"චීන නායකයින් රටේ දූෂණය නතර කළේ නැතිනම් මහජනතාවගේ සහාය නැතිවේවි, නමුත් දූෂණ නතර කළොත් පක්ෂ අනුගාමිකයන්ගේ සහාය අහිමිවේවි." එරට දූෂණ, වංචා ගැන යහමින් විවාදවන අවස්ථාවක දැඩි මතධාරී මාවෝ වාදියෙකු දෙපැත්ත කැපෙන මෙම යථාර්ථවාදී ප්‍රකාශය කර ඇත. ඔහු තද වාමාංශිකයෙකු වූ ඩෙන්ග් ලිකන් DENG LIQUN ය. ප්‍රතිසංස්කරණ සමග චීනය වෙනස් වෙන්න පටන් ගත් නමුත් ඩෙන්ග් වෙනස් වුණේ නැහැ. චීනයේ පරිවර්තනය දෙස බලා සිටි ඩෙන්ග් පැවති ක්‍රමය වසාගෙන දූෂණ පැතිරෙන බව නිරීක්ෂණය කළා. 1990 ගණන් වල දී පක්ෂ හා දූෂණය අතර සම්බන්ධය ඔහු අනාවරණය කළේ එහෙම. ඩෙන්ග් ජීවතුන් අතර නැහැ. ඔහු පෙන්වා දුන් ලක්ෂණ අද ලෝකයේ තැනින් තැන නොයෙක් ආකාරයෙන් පැතිරෙමින් තිබේ. අපේ රටටත් ගලපා ගත හැකිය.

ශ්‍රී ලංකාවේ පක්ෂ දේශපාලනයට දීර්ඝ ඉතිහාසයක් තිබේ. නිදහස දිනාගන්නට සියළු දෙනා එකතු විය. රට පාලනය කිරීමේදී විවිධ හේතු මත බෙදීම් ඇතිවී දේශපාලන පක්ෂ බිහිවිය. එකකින් දෙකකින් ආරම්භ වූ දේශපාලන පක්ෂ කැඩී වෙන් වෙමින් දිග ගමනක් පැමිණ තිබේ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය අනුව මැතිවරණයෙන් මහජන නියෝජිතයන් පත් කරගනී. මැතිවරණ සහ පාලන බලය ගන්නට ඇති කර ගෙන ඇති වත්මන් ක්‍රමය දූෂණයට ඉඩ දෙයි. නිදහස ලබන අවස්ථාවේ දී නිදහස් ශ්‍රී ලංකාවට ව්‍යවස්ථාවක් සකස් කළේය. බටහිර රාමුව අනුව මෙරට විද්වතුන් සමග අදහස් හුවමාරුවෙන් පසුවය. ව්‍යවස්ථාව නිර්මාණය විය යුතු සමාජයෙන්ය. සමාජය පිළිගන්නා පොදු සම්ප්‍රදාය ඇත. මේවා නීතිගත කිරීම ව්‍යවස්ථාවයි. අවස්ථා ගණනාවක මෙරට ව්‍යවස්ථාව වෙනස් කර ඇත. බලයේ සිටි කණ්ඩායම ව්‍යවස්ථාව තමන්ට අවශ්‍ය පරිදි සකස් කළේය. අප ගේ ව්‍යවස්ථාව සකස් ව ඇත්තේ දේශපාලන පක්ෂ උවමනාව අනුවය. 1972 ජනරජ ව්‍යවස්ථාව, විධායක ජනපති ක්‍රමය ඇති කළ 1978 ව්‍යවස්ථාව සහ එය වෙනස් කරන ලද සෑම අවස්ථාවකම එහි අරමුණ වූයේ පක්ෂ දේශපාලනයයි. බලය ආරක්ෂා කර ගැනීමයි. මෙරට දේශපාලනය සමානුපාතික මැතිවරණ ක්‍රමය, මනාප ක්‍රමය හා එය වටා ඇති බල කේන්ද්‍රයෙහි අසරණ වී සිටියි.

පවතින පක්ෂ දේශපාලනයේ කොටස්කරුවන් වන්නට අධික ධනයක් අවශ්‍යය. අපේක්ෂකයෙකුට ඡන්දයක් දිනන්ට වියදම් කළ යුතු මුදල එයට සාක්ෂි දරයි. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය උපතින් ධනය ඇති කණ්ඩායමට පමණක් සීමා විය යුතු නැත. මැතිවරණයකට වියදම් කරන්නට වත්කම නැති ඇතමුන් එම ධනය උපයාගන්නා ක්‍රමය සාධාරණ එකක් නොවේ. අද බහුලව පවතින මෙම ක්‍රමය දූෂණයට මග පාදයි. පොදු මහජනතාව ද, පක්ෂ නායකයින් ද එය හොඳින් දන්නා බව නිසැකය. චීනයේ ඩෙන්ග් ප්‍රකාශ කරන්නාක් මෙන් අප රටේ ද දූෂණය නතර කරන ලෙස විශාල මහජන මතයක් නැගෙමින් තිබේ. බහුතර දේශපාලනඥයන් දූෂිත බවට මතයක් ඇත. නමුත් මහජනතාවගෙන් වැඩි කොටසක් දේශපාලනඥයන් ලවා නීතියට පිටින් තමන්ට අවශ්‍ය දේ කර ගන්නට ප්‍රයත්න දරති. මෙරට පමණක් නොව අන්තර් ජාතිකව ද දේශපාලනඥයන්ගේ ගෞරවය පලුදු වෙමින් ඇති වකවානුවකි. දූෂණ සහ වංචා මඩින දැඩි තීරණ නොගතහොත් දේශපාලනඥයන්ට මහජනතාවගේ සහාය නැතිවෙයි. අප්‍රසාදය නැගෙයි. නමුත් බලයේ සිටින දේශපාලකයන් සමග රැුකෙන අනුගාමිකයන් කණ්ඩායමක් සිටී. මුදල් උපයන දූෂණය නතර කළොත් පක්ෂ අනුගාමිකයන්ගේ සහාය දේශපාලනඥයන්ට අහිමිවෙයි. සාධාරණය, සැමට සමාන අවස්ථා සපයන සමාජයක් වෙනුවට පාක්ෂිකයන් රැුක බලාගන්නා ගෝත්‍රික ක්‍රමයක් අද පවතියි. එහි තැන ඇත්තේ ස්වාධීනත්වයට වඩා පාක්ෂිකත්වයටය. ජනතාව එහි නායකයන්ගේ ප්‍රතිපත්ති නොව දේශපාලනයෙන් තමන්ට යමක් කරගන්නට ඇති හැකියාවට තැන දෙයි. එම පරිසරය තුළ බිහිවෙන්නේ

සරදියෙල් චරිතයි. කාගෙන් හෝ කොල්ල කා පාක්ෂිකයන් බලාගැනීම එයයි. ජනතාව තම දරුවා පාසලට ඇතුලත් කර ගැනීම, රැකියාවක් ලබා ගැනීම, ස්ථාන මාරුව, උසස්වීම හැම දෙයක් ම දේශපාලනඥයන්ගේ පිහිට පතයි. විවාහයට අත්සන් කල යුතු දේශපාලනඥයන්ය. හදිසියකදී උපකාර පතන්නේ ද දේශපාලන බලවතාගෙනි. දේශපාලන බලවතාට සමීපවීම වරප්‍රසාදයකි. තමන්ට සමීපවන පාක්ෂික හිතවතුන්ගේ උවමනා එපාකම් නීතියට, යුක්තියට ඉටු කළ නොහැක. සරදියෙල්ලා ජාතික චරිත බවට පත්වන්නේ ඒ අවස්ථාවේදීය. නිලධාරීන්ට තර්ජනය කර, බියගන්වා කෙසේ හෝ පාක්ෂිකයාගේ අරමුණ ඉටු කරදෙන්නා වීරයෙකි. මෙවැනි සරදියෙල් වීරයන්ට ස්වකීය ප්‍රතිරූපය පවත්වාගෙන යන්නට අනුගාමිකයන් පිරිසක් අවශ්‍යය. අනුගාමිකයන් නඩත්තු කිරීම පහසු නැත. එයට ධනය හා බලය අවශ්‍යය. සෑම මැතිවරණයක් පාසා දේශපාලනඥයන් වටා අනුගාමිකයෝ එකතු වෙති. රැස්වීම් සංවිධානයට, ගෙයින් ගෙය ඇවිදින්නට, පෝස්ටර් අලවන්ට, විරුද්ධ බලවේග මඩින්නට අනුගාමිකයෝ දිවි පරදුවට තබා වැඩ කරති. පවතින සමානුපාතික ක්‍රමය අනුව මැතිවරණයක් දිනන්නට විශාල යාන්ත්‍රණයක් අවශ්‍යය. අනුගාමිකයන් එම යාන්ත්‍රණයේ බරපතල කොටසකි.

ශ්‍රී ලංකාවේ මැතිවරණයක වියදම අති විශාලය. බ්‍රිතාන්‍යයේ හෝ යුරෝපීය රටක ආසනයක් තරග කරන අපේක්ෂකයෙකුට වඩා වියදමකි. පලාත් සභා, ප්‍රාදේශීය සභා ඡන්දයක දී පවා අපේක්ෂකයෙකු වියදම් කරන ධනය සැලකිය යුතු තරමය. මේ ධනය උපයා ගන්නේ සමාජයෙන්ය. බලයට පත්වූ විට පෙරළා ඒවාට ප්‍රතිඋපකාර කළ යුතුය. පාක්ෂිකයන්, අනුගාමිකයන් හා ස්වකීය අනුග්‍රාහකයන් රැකබලා ගැනීමට දේශපාලනඥයන්ට සිදුවී තිබේ. වෙනත් රටවල ද මැතිවරණයක දී අපේක්ෂකයන් වටා අනුගාමිකයෝ එක්වෙති. මෙයින් වැඩි කොටසක් ස්වේච්ඡාවෙනි. සමාජ යහපත විනා පුද්ගලික අපේක්ෂා ඉටු කර ගන්නට මාන බලන්නේ නැත. ශ්‍රී ලංකාවේ දරුවෙකු පාසලට ඇතුලත් කර ගැනීමේ දීත්, මැතිවරණයේ දී දේශපාලන පක්ෂයට වැඩ කළාදැයි සොයයි.

මේ අතර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ගුණාග අගය කරන පිරිසිදු සමාජ ක්‍රමයක් ඉල්ලන ජන කොටස දේශපාලඥයන්ගේ මෙම ගුණාංග වෙනස් කරන ලෙස බලකරමින් සිටී. දේශපාලනඥයන්ට ලැබෙන දීමනා, වරප්‍රසාද සීමාකරන ලෙස යෝජනා කරයි. එය කළ නොහැකි දෙයකි. තමන් වටා සිටින පිරිස නඩත්තු කරන්නට දේශපාලනඥයාට බලය අවශ්‍යය. ඇමති ධුරය සමග ලැබෙන දෙපාර්තමේන්තු හා ආයතන වල ප්‍රධානීන් ලෙස පත්වන්නේ මෙම පිරිසයි. දේශපාලනඥයන් සමග ආයතනයේ බලය අල්ලා ගන්නා අනුගාමිකයන් රජයේ ආයතන පාක්ෂිකයන්ගේ යහපතට හරවා ගනිති. රැකියා සපයන්නේ, උත්සව වලට මූල්‍ය අනුග්‍රහය එන්නේ, වාහන පාවිච්චි කරන්නේ එතැනින්ය. ජනතා සේවයට පවත්වාගෙන යන ආයතන දේශපාලන ග්‍රහනය නිසා පිරිහී බංකොලොත් තත්ත්වයට පත්වෙයි. පුද්ගලීකකරණය යටතේ ආයතන ස්වාධීනව පවත්වා ගෙන යා හැකිය. එවිට දේශපාලනඥයන්ට ආයතන වලට පත්කරන්නට, එහි මුදල් තමන්ට අවශ්‍ය පරිදි හසුරවන්නට නොහැකිය. එවැනි අවහිර මතු වන බව දන්නා දේශපාලනඥයෝ පුද්ගලීකකරණය යටතේ රාජ්‍ය සම්පත් විකිණීමට ඉඩනොදෙන බව කියයි. කුඩා දේශපාලන පක්ෂ ද පුද්ගලීකකරණය සම්බන්ධයේ මහජනතාව නොමග යවන උගුලකය. අසාර්ථක රාජ්‍ය ආයතන පුද්ගලීකකරණ වැඩ සටහනකට යටත් කර ජනතාවට නිසි තරගකාරී සේවා සපයන ආයතන බවට පත් කරන්නට ඉඩ නොදෙන්නේ ද පවතින දේශපාලනය බව වටහාගත යුතුය. ආණ්ඩු බලයේ සිටින දේශපාලනඥයන් ස්වකීය බලය ආරක්ෂා කර ගන්නට වැර දරන අතර බලය පිරිහී විපක්ෂයට ගිය දේශපාලන පක්ෂ හා දේශපාලනඥයන් වැර දරන්නේ යළි බලයට පැමිණ මෙම ක්‍රමය තුළම පවතින්නටය.

ක්‍රමය වෙනස් කරන යෝජනා ඉදිරිපත් කරන නමුත් පවතින තත්ත්වයට අනුගතවූ කිසිවෙකුට එයින් මිදෙන්නට හැකියාවක් නැත. විප්ලවීය ආකාරයට කල්පනා කර මෙකී චක්‍රය වෙනස් කරන්නට උත්සාහ කරන යමෙකු සමාජය අගය කරන්නේ නැත. සමාජයේ බහුතරයක් දේශපාලනඥයෙකු ගේ හිතවත්කම අනුව වරප්‍රසාද හා පහසුකම් ගන්නට සූදානම්ය. අපේක්ෂා කරයි. එයට සහාය නොදෙන්නේන නම්, සරදියෙල් න්‍යායට එපිටින් යමින් යුක්තිය සාධාරණය ගැන ක්‍රියාකරන්නේ නම් බලන්නේ අවඥාවෙන්ය. මෙම ක්‍රමය වෙනස් කරන්නට ශක්තිමත් නායකත්ව අවශ්‍යය. නමුත් වෙනසක් ඇති කරන්නට උත්සාහ කරන ධෛර්යවන්ත නායකයින්ට අනාගතයක් නැත.

අප සියළු දෙනාම මෙම ක්‍රමයේ ආදීනව දැන පසුවන අතර එය වෙනස් කරන්නට අවශ්‍ය බවට එකගය. එය කළ හැකි විප්ලවයකින්ය. ශ්‍රී ලංකාවේ වෙනසක් අපේක්ෂා කරන්නේ ලේ ගංගා ගලා යන විප්ලවයකින් පසුවය. සමාජය අපේක්ෂා කරන බලාපොරොත්තු ඉටු නොවී ඒවා වෛරයට හැරී විනාශයකින් අවසන් වන තෙක් විසඳුමක් කරා යන්නට අපේ සූදානමක් නැත. අන්ධකාර යුග කිහිපයකට පසු තරුණන් දස දහස් ගණනින් අහිමි වූ රටක් වශයෙන් පවතින තත්ත්වය වෙනස්කළ යුතුය. අප සියලු දෙනා දේශපාලන කටුක බව අවසන් කිරීමට තීරණය කළ යුතුය. එයට විශාල සමාජ එකගතාවයක් අවශ්‍යය.

රටට අනන්‍ය අලූත් ඡන්ද ක්‍රමයක් ගැන අවධානය යොමු කිරීම පළමු අවශ්‍යතාවයයි. ඇමරිකානු ව්‍යවස්ථාවේ ආණ්ඩු හෝ ජනාධිපති ධුර කාලය, ඡන්දය පවත්වන දිනය, ප්‍රතිඵල අනුව අලූත් පක්ෂය හෝ ජනාධිපතිවරයා කාර්යාලයට පැමිණෙන දිනය ස්ථිරව දක්වා තිබේ. මහජන නියෝජිතයන් පත්වන, ජනතාවගේ කැමැත්තෙන් නියෝජිතයන් තෝරාගන්නා සියළුම ආයතන වලට එයට අදාල දින ව්‍යවස්ථාවෙන් ම නියම කර තිබේ. වාසි අවස්ථාවේ ආණ්ඩුව හෝ මැතිවරණයකින් පත්වන ආයතන විසුරුවා හැරීම, සුබ නැකැතට බලයට පත්වීම එරට ව්‍යවස්ථාවේ නැත. එවිට ගැටලූ පැන නොනගී. බ්‍රිතාන්‍යයේ සම්මත කරන ලද අලූත් නීති වලට අනුව පක්ෂයක ආදායම් වියදම් විනිවිද පෙනෙන ආකාරයට සිදුවිය යුතුය. එක් එක් තලවල අපේක්ෂකයන්ට වියදම් කළ හැකි සීමාවක් තිබේ. මහජන නියෝජිතයන්ගේ වරප්‍රසාද කමිටුවල සාමාජිකයන් ලෙස සාමාන්‍ය ජනතා නියෝජිතයන් ද පත්කරන්නට තීරණ ගෙන ඇත. ඉන්දියාවේ දේශපාලන පක්ෂ වලට කලින් මැතිවරණ වලදී ලබාගත් ඡන්ද ප්‍රමාණය අනුව මැතිවරණ වියදම් වෙනුවෙන් ආණ්ඩුව සීමිත වියදම් දරයි. අප රටේ ද එම ක්‍රමය ඇත. ක්‍රමයට පිටතින් මැතිවරණයක දී ගලා යන ධනස්කන්ධය අසීමිතය. ජර්මනියේ යම් මැතිවරණයක දී දේශපාලනඥයන් හා පක්ෂ ඉදිරිපත් කරන මැතිවරණ ප්‍රකාශන තියුණු අවධානයට ලක්වෙයි. මේවා ක්‍රියාත්මක කළ හැකිද? නොඑසේනම් බලයට පත්වූ පසු නිසි ලෙස ක්‍රියාවට නගන්නේදැයි සොයා බලන්නට ආණ්ඩුවේ ම ආයතන ඇත. සිංගප්පූරුවේ මැති ඇමතිවරුන්ට හොඳ වැටුප් හා දීමනා ගෙවයි. රට කපු විසි කළහොත් වදුරන් ළං කර ගත හැකි බව ප්‍රකාශ කළ ලී ක්වාන් යූ මහතා මැති ඇමතිවරුන්ට හොඳ වැටුප් ගෙවන ලද අතර දූෂණයට එරෙහිව තද නීති පැනවීය. මෙවැනි පැති මගින් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තවත් දියුණු තලයකට ගෙනැවිත් තිබේ. මහජන මුදලින් මහජනතාව පාලනය කිරීම අර්ථවත් කරන්නට පියවර ගෙන ඇත. එයින් රටත් රාජ්‍ය පාලනයත් දියුණුවට පත්වන බව අද යථාර්ථයක් වී ඇත.

ශ්‍රී ලංකාව සාක්ෂරතාවයෙන් දියුණුය. රට වැසියන් බුද්ධිමත්ය. රටට අවශ්‍ය සරදියෙල් පාලකයන් ද නැතිනම් ප්‍රතිපත්ති අනුව ක්‍රියාකර රට සෞභාග්‍ය කරා ගෙන යන මහජන නියෝජිතයන් ද යන්න තීරණය කරන්නට අවශ්‍ය කාලය උදාවී තිබේ. එය කළ හැක්කේ කෙසේද? පවතින වැඩි දෙනාගේ කනස්සල්ලට හේතුවන දූෂණයට ඉඩ දෙන අංග ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයෙන් ඉවත් කළ යුතුය. නීති පැනවීමෙන් තව තවත් ආයතන ස්ථාපිත කිරීම වැදගත් නැත. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ආරක්ෂා කරන හා මහජන නියෝජිතයන් දූෂණයට පෙළඹවීමට ඉඩ නැති අලූත් රාමුවක් සකස් කරන්නට අවශ්‍යය. එය කළ හැක්කේ ආගමික නායකයන්

සහ බුද්ධිමත් සමාජ නායකයන් එකතුවී පොදු ජනතාව සමග සුබවාදී පියවරකට ගමන් කළහොත් පමණකි.

මෙරට ඡන්ද ක්‍රමය වෙනස්කර චන්ද දායකයන් සමග සෘජු සම්බන්ධතා ඇති කරන, ඡන්ද දායකයන්ට වගකියන මහජන නියෝජිතයන් තෝරා ගැනීමේ ක්‍රමයක් අවශ්‍යය. එහි දේශපාලන පක්ෂ, අපේක්ෂකයන් කරන මැතිවරණ වියදම් සීමා කළ යුතුය. වියදම් කරන්නට ධනය රහිත දක්ෂයන්ට දේශපාලනයට සම්බන්ධවිය හැකි ආකාරයක් සකස් කිරීම වැදගත්ය. දේශපාලන පක්ෂ වල යාන්ත්‍රණය එහි මූලා ප්‍රතිපත්ති සාමාජිකයන්ට හා රටට විවෘතව පැවතීවම අවශ්‍යය. අධ්‍යාපනය, රැකියාව, රජයෙන් ලැබෙන සේවා අතරමැදියන් හෝ දේශපාලන වරප්‍රසාද සහිත එකක් නොවිය යුතු අතර යුක්තිය සාධාරණත්වය තහවුරු කරන ප්‍රතිපත්ති වලින් සමන්විත කළ යුතුය.

වර්තමාන අවසානයක් නැති දූෂණයට මග පාදක ක්‍රමය ඉතිරිවී ඇත්තේ නිදහස ලැබූ අවස්ථාවේ සිට රට පාලනය කරන්නට තීන්දුගත යුතුව තිබුණ නායකයන් නිසි අවස්ථාවේදී දූර දර්ශීව ක්‍රියා නොකිරීමෙන්ය. පවතින ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය රටට බරක් හා නිසි මහජන මතය නියෝජනය කරන එකක් නොවන විට එය නඩත්තු කරන්නටසිදුව ඇත්තේ මහජනතාවටයි. මහජනතාව නඩත්තු කරන ක්‍රමයෙන් යැපෙන්නේ දේශපාලන අනුගාමිකයන් හා පාක්ෂිකයන් පමණකි. තහවුරුවන්නේ පක්ෂ ගෝත්‍ර ක්‍රමය පමණකි. රජයට පක්ෂ හෝ විපක්ෂ කන්ඩායම් විනා මධ්‍යස්ථ මතධාරීහු බිහි නොවෙති. අද පවතින්නට නම් මහජන නියෝජිතයන්ට සරදියෙල්ලා වන්නට සිදුව තිබේ. ස්වකීය අනුගාමිකයන්, ඡන්ද දායකයන් තෘප්තිමත් කරන්නට කොතැනකින් හෝ උදුරා තවත් කෙනෙකුට දෙන්නට සිදුව තිබේ. එයින් බහුතරයකට අවස්ථාව අහිමිවෙයි. එතැන බිහි වෙන්නේ වෛරයයි. පවතින ක්‍රමයට සාප කිරීමේ උවමනාවයි. මේ ගැන ඔබගේ අදහස ැප්සක?පසකසබා්ගදරට මගින් සංවාදයට යොමු කළ හැකිය.